

HỒI 503

Súc Ý Ngoạn Hỏa

Khấu Trọng cùng bọn võ sĩ Túc Mạt xuôi theo Chu Tước môn vào Long Tuyền thành, xem chút nghĩ mình đã về lại Trường An ở Trung thổ. Dinh thự sừng sững hai bên đường, nếu không phải võ sĩ qua lại trang phục khác với quân Đường, thật khiến người ta phải lầm to.

Đến Thừa Thiên môn, một viên quan văn tuổi khoảng bốn mươi chạy ra nghênh đón, thi lễ rồi giới thiệu: “Bột Khải quốc Hữu thừa tướng Khách Tố Biệt cung nghênh Thiếu soái.”

Khấu Trọng nhẩy xuống ngựa trả lễ.

Khách Tố Biệt tuy ăn mặc theo lối quan văn, nhưng từ thể hình khí độ, hai bên thái dương nhô cao có thể khẳng định là cao thủ võ lâm. Người này ngũ quan đoan chính, bề ngoài không tầm thường.

Khách Tố Biệt khiêm nhường: “Thật là trùng hợp, Đại vương nghe Thượng Tú Phương tiểu thư đã đến ngoại thành nên mới ra nghênh đón, không thể cung hầu Thiếu soái cho nên hạ lệnh cho hạ quan thay thế, không biết có thể hẹn thời gian khác để gặp mặt không?”

Khấu Trọng giật mình, thâm kêu Thượng Tú Phương cuối cùng cũng đã tới! Lúc này gã đâu còn tâm trạng trách cứ Bái Tử Đình có mới nói cũ, hơn nữa trước khi tìm ra sổ cung tên Mã Cát đã chuẩn bị cho Bái Tử Đình, gã cũng chẳng có hứng thú gặp y, vội hỏi: “Ngày mai được không?”

Khách Tố Biệt hân hoan: “Đại vương đã căn dặn tất cả đều nghe theo ý Thiếu soái, vậy cứ đợi giờ Dậu ngày mai, Đại vương sẽ bày tiệc tẩy trần tiếp Thiếu soái. Hạ quan cũng đã sắp xếp nơi ở cho Thiếu soái rồi.”

Khấu Trọng cười nói: “Tại hạ sẽ vào cung bá kiến Đại vương đúng giờ, chuyện ăn ở không dám làm phiền Khách Thừa tướng.” Gã nói vài ba câu khách khí rồi cáo từ ngay.

oOo

Từ Tử Lăng ngẩn ra nhìn Sư Phi Huyền, trong đầu lại nghĩ đến Thạch Thanh Tuyền, trong lòng lại dâng lên nỗi xót thương đối với nàng.

Gã chưa bao giờ tưởng tượng nổi vết thương do mối thâm cừu cha mẹ gây ra của Thạch Thanh Tuyền lại sâu đậm đến thế, bây giờ nghe Sư Phi Huyền nhắc tới khả năng tàn khốc này, bất giác thầm quyết định, dù có chết cũng phải ngăn chặn chuyện này, đó thật là một thảm kịch nhân luân, không thể để cho vị mỹ nữ tuyệt thế này chết dưới tay người cha ruột ác ma của mình được.

Sư Phi Huyền than: "Phi Huyền từng mời Thanh Tuyền đến Tịnh Trai ở một thời gian hoặc tìm chỗ nào kín đáo để lẩn tránh, nhưng nàng đều từ chối cả, có lẽ Tử Lăng có thể khuyên được nàng chăng."

Từ Tử Lăng cười khở: "Nàng rất cứng rắn, e rằng nàng cũng chẳng chịu nghe lời ta đâu."

Sư Phi Huyền dịu dàng nói: "Tử Lăng có biết rằng huynh là nam nhân đầu tiên được mời đến U Lâm tiểu trúc thăm nàng không?"

Từ Tử Lăng rầu rĩ nói: "Nàng mời ta không phải là vì tình nhi nữ mà là muốn giải quyết vấn đề Bát Tử Ấn quyết, xong xuôi mọi thứ rồi yên tâm ẩn cư."

Sư Phi Huyền nói với vẻ hơi trêu chọc: "Sao huynh có thể khẳng định? Huynh hiểu được bao nhiêu tâm sự của nữ nhi? Đã từng để tâm nghiên cứu kỹ càng rồi sao?"

Từ Tử Lăng có chút bực bội tròn mắt nhìn nàng: "Có lẽ Phi Huyền như muốn tác hợp ta với Thạch Thanh Tuyền, Phật gia đã chẳng có thuyết tùy duyên sao? Trong lòng Phi Huyền đang nghĩ gì thế?"

Sư Phi Huyền hơi đỏ mặt, nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo như nước khế nói: "Tại Phi Huyền không tốt, mới đưa ra lời khuyên không đúng lúc khiến Tử Lăng hiểu lầm, Tử Lăng có thể bỏ qua cho Phi Huyền không?"

Từ Tử Lăng buột miệng nói: "Không thể!"

Lời thoát ra miệng mới biết rằng mình đã bất kính với nàng tiên tử này nhưng không thu lại được nữa.

Phải chăng là vì nghe nàng sắp lánh xa cõi trần, hoặc là vì dáng vẻ dịu dàng thính câu của nàng? Cả bản thân Từ Tử Lăng cũng không biết.

Sư Phi Huyền không giấu được vẻ e thẹn, cúi đầu tránh ánh mắt sáng rực của gã, hơi giận nói: "Tử Lăng sao lại là loại người như vậy, dám nói lời vô lễ với Phi Huyền."

Từ Tử Lăng nhớ lại dáng vẻ vô tình khi nàng mặc tăng bào ra gặp gã ở Trường An, trong lòng dâng lên một nỗi khoái trá khó giải thích nổi, gã khẽ nói: "Tiểu đệ có một đề nghị có thể vẹn toàn cả đôi đường."

Sư Phi Huyền bình tĩnh trở lại đón lấy ánh mắt của gã: "Huynh nói ra nghe thử."

Từ Tử Lăng cười: "Không nói đâu! Nếu không Phi Huyền sau này sẽ không gặp ta nữa."

Sư Phi Huyền lườm gã: "Nếu huynh không chịu nói, ta cũng sẽ không gặp huynh nữa."

Từ Tử Lăng thấy nôn nao cõi lòng, hai câu nói này đầy tình ý.

Gã có cảm giác như mình đang đùa với lửa.

Gã đang đùa với lửa, còn Sư Phi Huyền chẳng phải ư?

Ban đầu chỉ là một đốm lửa nhỏ, nhưng lửa đã dần dần bùng cháy khó mà dập tắt được, có thể biến cả đại thảo nguyên thành tro bụi.

Từ Tử Lăng khẽ nói: "Ở đây, chúng ta có phải là chiến hữu sánh vai tác chiến không?"

Sư Phi Huyền gật đầu: "Có thể nói vậy."

Từ Tử Lăng suýt nữa lâm trận rút lui, hít sâu một hơi, can đảm nói: "Trước khi Phi Huyền về Tịnh Trai, có dám ném thử mùi vị tình yêu thuần túy tinh thần không?"

Sư Phi Huyền không ngờ lại chẳng hề đỏ mặt, ngọc dung tĩnh lặng như nước, chăm chú nhìn gã một hồi rồi cười nhẹ: "Từ xưa đến giờ cửa tình khó qua, Tử Lăng nỗ lực đẩy Phi Huyền vào chốn hiểm nguy sao?"

Từ Tử Lăng tươi cười nói: "Ta chỉ vì bản thân mới nói lên lời nói đó, tiểu thư đừng quá để ý."

Sư Phi Huyền lườm gã, môi nở nụ cười chua chát, khẽ nói: "Vấn đề của ta là không nhẫn tâm lừa gạt huynh, càng không nỗ lực nào nói lời vô tình với huynh, Tử Lăng khiến Phi Huyền tiến thoái lưỡng nan rồi!"

Từ Tử Lăng ái ngại nói: "Tiểu thư chịu nói ra lời này, tại hạ đã cảm kích lắm rồi. Có gì mạo phạm xin tiểu thư tha lỗi. Ôi, để lộ chân tình không phải là chuyện tốt lành gì, đúng không?"

Sư Phi Huyền nhoẻn miệng cười, trừng mắt nhìn gã: “Huỳnh tuy trách mình lỗ lòi, xin thứ lỗi nhưng thật sự trong lòng lại nghĩ khác. Nhưng Phi Huyền không hề có ý trách cứ, để người ta về suy nghĩ xem thế nào đã!”

Từ Tử Lăng kêu lên: “Còn suy nghĩ gì nữa?”

Sư Phi Huyền thần nhiên đáp: “Đương nhiên là suy nghĩ về lời đề nghị của Từ công tử, chẳng lẽ còn chuyện gì khác nữa sao?”

oOo

Khấu Trọng trở về Tứ Hợp viện, thấy Từ Tử Lăng ngồi ngẩn ra bên bờ hồ, ba thớt ngựa được gã thả roi khỏi chuồng đang tự do tự tại gặm cỏ gần đó.

Khấu Trọng nựng nịu ba thớt ngựa một hồi rồi mới đến cạnh Từ Tử Lăng ngồi xuống, hỏi: “Người đoán thử ta gặp ai?”

Gã bèn kể lại sự tình, rồi ngạc nhiên: “Người đang nghĩ gì mà ngẩn ra như vậy, có nói chuyện với Ngọc Thành chưa?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Không có. Nhưng ta đã biết được chỗ ở của Ngọc Thành, Chúc Ngọc Nghiền đã nói cho ta biết.” Rồi kể lại mọi chuyện.

Khấu Trọng giật mình: “Thạch Chi Hiền đã đến Long Tuyền, chả lẽ là ngọc đến nổi tự chui đầu vào lưới hay sao?”

Từ Tử Lăng như không nghe thấy gã nói gì, chỉ bảo: “Ta đã gặp Sư Phi Huyền.”

Khấu Trọng ngạc nhiên, nhìn kỹ lại vẻ mặt của gã, nói với vẻ thăm dò: “Nàng không kèm được đã đến tìm người phải không?”

Từ Tử Lăng bực bội: “Nàng đã gặp được Chu Lão Thán, y đã tự mình thoát khỏi bọn Đại Minh Tôn giáo, sau đó vì muốn cứu Kim Hoàn Chân nên đuổi đến đây.”

Khấu Trọng trầm ngâm: “Có phải Tiểu Tuấn nói cho nàng biết hai cái xác đó là giả mạo không, hay là nàng tìm được Chu Lão Thán ở Sơn Hải quan, người có hỏi nàng ở Sơn Hải quan ai là người của Đại Minh Tôn giáo không?”

Từ Tử Lăng lúng túng nói: “Có cơ hội sẽ hỏi.”

Khấu Trọng cười ha hả, ôm vai gã: "Không thành vấn đề, bọn ta đều là huynh đệ, ta làm sao trách người, hà hà, đừng giấu ta nữa, có phải người và Sư Phi Huyền đã thề non hẹn biển hay không, cho nên trông người mới ngơ ngẩn như thế này."

Từ Tử Lăng than: "Thề non hẹn biển gì? Người đừng lấy chuyện của ta ra đùa! Nàng nói làm xong việc sẽ lập tức trở về Tịnh Trai, sau này không bước chân vào cõi hồng trần nữa."

Khấu Trọng lắc giọng: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng ngẩng đầu, thở dài hỏi: "Ta có phải là người chuyện gì cũng giấu trong lòng không?"

Khấu Trọng nghĩ ngợi rồi trả lời: "Ta không có cảm giác như vậy, có lẽ vì người chưa bao giờ giấu sự bất mãn đối với ta."

Rồi lại hung phấn bá vai gã, tò mò hỏi: "Tại sao người đột nhiên có ý nghĩ này, có phải Sư Phi Huyền đã nói hay không?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Bây giờ ta muốn tìm một người giải bày tâm sự, người có chịu nghe không?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Trên đời chỉ có hai huynh đệ, người không nói với ta thì nói với ai?"

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Ta muốn theo đuổi Sư Phi Huyền, muốn nếm qua mùi vị của tình yêu không hề có kết quả trong vòng mười mấy ngày tới, lại sợ quấy rối nàng thanh tu nên trong lòng mâu thuẫn muốn chết đây."

Khấu Trọng nghe xong há mồm trợn mắt, bởi vì gã nằm mơ cũng không ngờ Từ Tử Lăng lại mạnh dạn đến thế.

Từ Tử Lăng hoài nghi nói: "Có phải ta ngốc lắm không?"

Khấu Trọng làm ra vẻ đầy kinh nghiệm, giải thích: "Sư Phi Huyền có chấp nhận hay không? Nếu nàng kiên quyết từ chối, như vậy người sẽ bị đá kích rất nghiêm trọng, đừng quên rằng người rất yếu đuối trong tình cảm."

Từ Tử Lăng ngơ ngác: "Nàng nói sẽ suy nghĩ mà."

Khấu Trọng lắc giọng: "Cái gì? Người và nàng đã bàn bạc rồi, chuyện này chẳng phải chỉ có thể làm không thể nói sao? Mẹ ơi, nàng còn suy nghĩ cái gì chứ?"

Từ Tử Lăng cười ha hả: “Kỳ quặc lắm phải không? Nhưng bây giờ ta thật lòng rất vui mừng, thật ra ta yêu cầu rất thấp, chỉ cần nàng không trách ta là được. Không biết có phải vì ở nơi đất khách quê người nên ta không còn lo sợ gì như ở Trung thổ nữa, muốn nhân cơ hội này để thưởng thức những sự việc kích thích hứng thú. Ta thật sự có hơi thất thường nhưng hình như nàng cũng chẳng khác hơn ta là bao.”

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai gã: “Hảo tiểu tử! Đã nói ngươi là chân nhân bất lộ tướng, vậy mà ta còn lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của ngươi, sợ ngươi chia tay với ta rồi len lén làm hòa thượng, ai ngờ ngươi lại xông xáo trong tình trường như vậy chứ. Theo ta thấy cứ đánh liều theo đuổi Sư Phi Huyền, sau này tình cảm sâu nặng rồi, cả hai sẽ cùng dắt tay nhau đi khắp chân trời góc biển, cuộc đời được đến như vậy, còn mơ ước gì nữa?”

Từ Tử Lăng nói: “Hỏi kẻ trong mắt chỉ có thành quả lợi ích như ngươi chẳng khác nào như hỏi đường người mù. Đừng nói linh tinh nữa, chuyện cấp bách nhất bây giờ tìm hiểu Ngọc Thành, xem thử có thể thông qua y tìm ra Kim Hoàn Chân hay không rồi ra tay cứu người.”

Khấu Trọng nói: “Điều đó đương nhiên, nhưng lúc này ta vẫn chưa nói đủ...”

Từ Tử Lăng cắt lời: “Nếu còn lời gì có tính xây dựng thì cứ nói, bằng không thì thôi!”

Khấu Trọng cười nói: “Ta chỉ muốn ủng hộ cho ngươi thôi, tình yêu không có kết quả có thể càng động lòng người hơn tình yêu có kết quả. Không tin có thể xem Thạch Chi Hiền và Bích Tú Tâm, Nhạc Sơn và Chúc Ngọc Nghiên. Hà hà, ta và Thượng Tú Phương có phải cũng là tình yêu không có kết quả không?”

Từ Tử Lăng bật cười: “Nếu ngươi thay lòng đổi dạ, chẳng nhớ đến Tống Ngọc Trí, như vậy chẳng phải động lòng người mà là vong tình phụ nghĩa, ta khuyên ngươi tự giữ lấy thân đi.”

Khấu Trọng buồn xo: “Mắng hay lắm, chuyện của ta đúng là khác hẳn với ngươi. Ôi, lòng ta thật rồi bời, tình thế ở đây thật phức tạp! Không đơn giản như ở Trường An, chỉ cần tìm Dương Công Bảo Khố là đại công cáo thành rồi.”

Từ Tử Lăng nói: “Cũng chẳng có phức tạp gì đâu, đầu tiên là tìm tám vạn tấm da dê cho Đại tiểu thư, giúp thương nhân Bình Điều lấy lại hàng, trừ khử Thạch Chi Hiền, rồi còn giúp Việt Khắc Phùng ám sát Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà, rồi tiếp theo... Mẹ ơi, đúng là phức tạp quá.”

Khấu Trọng đặc ý: “Ta nói rất có lý mà! Tệ nhất là địch ta khó phân, chỉ riêng tiểu sư di xinh đẹp đã khiến bọn ta đau đầu rồi, Đoàn Ngọc Thành hình như bị yêu nữ của Đại Minh Tôn giáo mê hoặc. Thôi, khoan hãy nói chuyện này, tìm Đoàn Ngọc Thành hỏi cho rõ ràng rồi nói đến chuyện khác cũng được.”

Từ Tử Lăng đứng dậy nói: “Nếu Đoàn Ngọc Thành thật sự phản bội, ngươi sẽ làm sao?”

Khấu Trọng gãi đầu: “Chả lẽ ta giết chết hắn? Chỉ đành khuyên hắn đi cho xa, đừng để ta nhất thời lỡ tay dẫm thương. Hà hà, không có đâu, Ngọc Thành chắc không phải là người như vậy, ôi, có lẽ có những chuyện chúng ta không đoán được.”

Rồi bật dậy khoác vai kéo Từ Tử Lăng đi ra cửa lớn, than rằng: “Ta đã quá lạc quan chăng? Đầu tiên là lòng người khó đoán, thứ đến là ma lực của nữ nhân, dù là yêu nữ hay thánh nữ cũng chẳng khác gì nhau lắm. Thành ngữ cũng có câu cái gì là nhất tiểu khuynh thành, ngươi là một ví dụ.”

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng lại gã, hai người thảnh thơi bước ra khỏi cửa.

Tiểu Long Tuyền là thành thị nhiều cầu nhất mà họ đã đi qua, ao đầm vây quanh thành phố, nước, phố, cầu nhà khéo léo dung hợp thành một thể. Vả lại nước là nước nóng, hơi nước bốc bừng bừng khiến cảnh sắc hai bên bờ như mờ ảo, làm lòng người ngây ngất.

Hai gã ngồi trên con thuyền nhỏ, đầu đội nón trúc khéo léo chèo thuyền luôn lách qua những dòng kênh nhỏ hai bên đầy cây cối nhà ở, chui qua hết gầm cầu này đến gầm cầu khác, tựa như trải qua hết giấc mộng này đến giấc mộng khác vậy.

Càng chèo về phía nam, người đi đường càng ít, cảm giác càng yên tĩnh. Từ sau khi đến Long Tuyền, lần đầu tiên họ mới có cơ hội cảm nhận được thành phố kỳ dị ở đông bắc đại thảo nguyên này, càng hiểu được dã tâm tranh bá của Bái Tử Đình.

Khấu Trọng phụ trách chèo thuyền, quay sang hỏi Từ Tử Lăng đang ngồi ở giữa: “Ta có nên đi gặp Thượng Tú Phương không?”

Từ Tử Lăng lạnh nhạt đáp: “Tốt nhất đừng có đi!”

Khấu Trọng cười khố: “Không sợ thất lễ sao?”

Từ Tử Lăng than: “Ngươi cứ tự chuốc lấy phiền não. Ở Lạc Thọ để tránh Sở Sở, chẳng ngủ nghề gì mà cứ đi suốt đêm, hiện giờ lại muốn tự mình chui vào rọ, đúng là thân lừa ưa nặng mà.”

Khấu Trọng phá lên cười ha hả: “Ta đầu hàng ngươi rồi, không đi thì không đi thôi.”

Từ Tử Lãng chuyển sang chuyện khác: “Không biết Đại Minh Tôn giáo có biết quan hệ giữa bọn ta và Ngọc Thành hay không?”

Khấu Trọng giật mình: “Ta chưa hề nghĩ tới vấn đề này, xét tình lý thì bọn họ không hiểu đâu, nhưng nếu biết được quan hệ của bọn ta, mà vẫn tạo cơ hội cho Ngọc Thành gặp gỡ bọn ta, thì cho thấy người Đại Minh Tôn giáo rất tin tưởng Ngọc Thành sẽ không tiết lộ gì cả. Mẹ ơi, chẳng lẽ Ngọc Thành đã là người của bọn họ rồi sao?”

Từ Tử Lãng nói: “Có nhớ Sư Phi Huyền ở Sơn Hải quan đã từng nói qua, trong Đại Minh Tôn giáo, dưới Đại Tôn và Thiện Mẫu còn có Nguyên Tử nữa, thế mà Chúc Ngọc Nghiên lại chưa hề nhắc đến người này.”

Khấu Trọng trầm ngâm: “Ngoài Nguyên Tử ra còn có Ngũ Loại Ma nữa, Chúc Ngọc Nghiên là không biết hay là có ý che giấu đây?”

Từ Tử Lãng phân tích: “Chúc Ngọc Nghiên theo lý sẽ không hại bọn ta làm gì, theo như mục ta nói, địch nhân lớn nhất của mục là Thạch Chi Hiền, không có bọn ta giúp mục, dầu mục có muốn đồng quy ư tận với Thạch Chi Hiền cũng không làm nổi. Mục đối với Đại Minh Tôn giáo từ hợp tác biến thành kẻ địch, là do thế lực của Đại Minh Tôn giáo không ngừng bành trướng, ảnh hưởng trực tiếp đến Trung thổ, làm cho mục sinh lòng đề phòng, sợ bọn chúng có ngày sẽ thay thế Âm Quý Phái. Trong tình huống như vậy, mục tuyệt sẽ không che giấu giùm cho Đại Minh Tôn giáo đâu.”

Khấu Trọng hỏi: “Vậy ai là Nguyên Tử của Đại Minh Tôn giáo đây?”

Từ Tử Lãng đáp: “Bọn ta còn có một người có thể hỏi được mà.”

Khấu Trọng nói ngay: “Sư Phi Huyền?”

Từ Tử Lãng đáp: “Không phải Sư Phi Huyền thì là Chu Lão Thán, hắn được an bài nghỉ ở một nhà dân ở đông thành, bọn ta lo xong chuyện của Ngọc Thành sẽ lập tức tìm hắn, sau đó mới gặp Việt Khắc Phùng.”

Con thuyền nhỏ đi ngang qua một cây cầu đá, rẽ vào một khúc sông, hai bên trồng đầy cây du xanh tươi um tùm, hai gã phấn chấn tinh thần, trên một cây cầu đá có khắc ba chữ “Nam Tuyền Kiều” hiện ra ở trước mắt, phía bên trái là một trang viên rộng lớn, xung quanh có tường cao bao bọc, trong những rặng cây um tùm có thể thấy ẩn hiện đình đài lầu cát, cảnh trí mỹ lệ.

Tiểu Hôi Viên chỉ cách Ôn Tuyền hà bao quanh một con đường nhỏ, trước cửa trang có một bến đò, vài con thuyền đang đậu, ở đây mặt sông đặc biệt thoáng đãng, rộng tới ba trượng.

Một con thuyền lớn gấp đôi thuyền bọn gã từ bến đò rẽ ra, lướt về hướng họ.

Hai gã liếc mắt nhìn, kẻ đang cầm mái chèo là một đại hán người Hồi Hột, trên thuyền có Đoàn Ngọc Thành và hai yêu nữ Thủy, Hỏa.

Hai chiếc thuyền mau chóng đến gần nhau.

Đoàn Ngọc Thành và hai thiếu nữ nhìn về phía bọn gã.

Khấu Trọng giở nón tre, lộ rõ khuôn mặt, đưa mắt nhìn lại.

Đoàn Ngọc Thành hơi run người, nhưng không lên tiếng kêu, ánh mắt hai thiếu nữ đồng thời sáng lên, chăm chăm nhìn vào Khấu Trọng.

Khấu Trọng đặt nón tre xuống, hai chiếc thuyền lướt qua nhau, khoảng cách mỗi lúc một xa.

Hai thiếu nữ vẫn quay đầu lại nhìn, Đoàn Ngọc Thành như biến thành tượng đá, ngồi yên chẳng nhúc nhích.

Khấu Trọng hít một hơi: "Là rồng hay là rắn, tất cả phải do bản thân Ngọc Thành tự quyết định."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Nếu hãn vẫn chưa thay đổi, chắc chắn sẽ để lại ám hiệu ở Nam môn để liên lạc với chúng ta."

Bọn gã vốn có thủ pháp trao đổi thông tin hoàn chỉnh, Đoàn Ngọc Thành nếu vẫn xem hai gã là bang chủ của Song Long bang, thì sẽ dùng ám hiệu này để liên lạc với bọn gã.

Khấu Trọng chèo con thuyền nhỏ sang bên trái, vòng qua tiểu Hôi Viên rồi nhập vào nhánh sông phía đông, nói: "Tim Chu Lão Thán uống trà nói chuyện trước đã!"

Từ Tử Lăng trầm nghĩ không chừng sẽ lại gặp Sư Phi Huyền, trong lòng chợt thấy rộn ràng.

- o O o -